

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **M. K., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen: **JUDr. Petrem Novotným**, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2022 č. j.: CPR-30901-2/ČJ-2022-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo k odvolání žalobce zčásti změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 11. 8. 2022, č.j. KRPA-263121-12/ČJ-2022-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 1 roku tak, že část výroku ve znění „...Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví na dobu 1 rok...“ se mění a nově zní „...Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví na dobu 10 měsíců...“ a část výroku ve znění „...Lhůta na vycestování bude následně stanovena dle ustanovení § 101 zákona č. 326/1999 Sb., po odpadnutí důvodů znemožňující vycestování...“ se mění a nově zní „...Lhůta na vycestování bude následně stanovena dle ustanovení § 101 zákona č. 500/2004 Sb., po odpadnutí důvodů znemožňující vycestování...“ s tím, že ve zbylé části bylo rozhodnutí potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Konkrétně pak žalobce namítal, že nevěděl o nelegálnosti svého pobytu na území České republiky, neboť byl přesvědčen o tom, že má i nadále platnou zaměstnaneckou kartu. O ukončení její platnosti se dozvěděl až dne 11. 8. 2022, kdy se dobrovolně a v dobré víře osobně dostavil na pobytové pracoviště Ministerstva vnitra.
4. Žalobce rovněž vytkl správnímu orgánu prvního stupně příliš rychlý postup v řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to během jednoho dne, pročez nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení.
5. Žalobce rovněž uvedl, že v době pobytové kontroly se na území České republiky nacházel z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy nemohl objektivně s ohledem na probíhající válku vycestovat z území schengenského prostoru.
6. Žalobce rovněž poukázal na to, že mu bylo v mezidobí do cestovního pasu vylepeno české dlouhodobé vízum s platností do 22. 8. 2023, pročez je evidentní, že je v současnosti držitelem dlouhodobého víza. V případě žalobce tak nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.
7. Kromě toho ještě žalobce v obecné rovině namítl porušení ust. §3, §50 odst. 2, §2 odst. 1,3 a 4 správního řádu ze strany správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Podrobně a přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí nalézacího správního orgánu.

Žalovaný je rovněž přesvědčen o tom, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Délka uloženého správního vyhoštění byla žalovaným stanovena v zákonném rozpětí. Napadené rozhodnutí je tedy dle žalovaného plně v souladu se zákonem.

9. Žalovaný také poznamenal, že dlouhodobé vízum, které bylo žalobci uděleno dne 23. 8. 2022 za účelem strpění dle ust. § 33 odst. 3 zákona z důvodu, že jeho vycestování není možné, nezakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaný proto navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Žalobce byl dne 11. 8. 2022 kontrolován Policií České republiky. Ke kontrole předložil cestovní pas č. X vydaný Ukrajinou opatřený posledním vstupním přechodovým razítkem do schengenského prostoru ze dne 6. 2022. Z lustrace cizineckého informačního systému vyplynulo, že žalobci byla vydána zaměstnanecká karta s platností od 1. 4. 2021 do 31. 3. 2023, která mu zanikla ke dni 21. 11. 2021. Na základě těchto skutečností vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, pročež byl žalobce hlídkou Policie České republiky podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
13. Dne 11. srpna 2022 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce následně do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval do schengenského prostoru a současně do České republiky naposledy dne 6. 2. 2022 za účelem zaměstnání máje za to, že jeho zaměstnanecká karta i nadále platí. Od té doby z České republiky nevycestoval. O zániku zaměstnanecké karty nevěděl s tím, že záležitosti týkající se jeho pobytu nechal zařizovat jednu nejmenovanou paní. Finanční prostředky si zde obstarával prací na stavbě. Bydlí v X, ul. X. Na Ukrajině má matku, se kterou bydlí v rodinném domě. Pak má na Ukrajině ještě další členy rodiny, se kterou je v kontaktu. Otce a bratra má v České republice. K vazbám na území České republiky uvedl, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka kromě zmíněného otce a bratra, kteří jsou zde rovněž jen kvůli práci, takže by jim nevadilo, pokud by žalobce byl nucen se vrátit na Ukrajinu. K České republice nemá žádné vazby. K možnostem návratu na Ukrajinu se žalobce vyjádřil tak, že mu není známa žádná překážka ve vycestování. Ukrajinu i přes válku považuje pro něj za bezpečnou, neboť bydlí daleko od míst bojů. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.
14. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022, č.j. MV-93965-1/OAM-2022, se podává, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné.
15. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobce tak, že rozhodnutí nalézacího správního orgánu zčásti změnil tak, jak je uvedeno v bodu 1, a ve zbytku je potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
19. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. Podle ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona *je police v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
21. Podle ust. § 179 odst. 2 zákona *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
22. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
23. Podle čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
24. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni kontroly provedené dne 11. 8. 2022 a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 6. 2. 2022, jak uzavřel žalovaný v napadeném rozhodnutí. To se podává z lustrace v cizineckém informačním

systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, a z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobcem a z otisků výstupních a vstupních razítek vyznačených v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 6. 2. 2022 přes slovenský hraniční přechod Vyšné Nemecké a od té doby mimo území členských států nevystoupil s tím, že z cizineckého informačního systému se podává, že platnost zaměstnanecké karty žalobce zanikla dne 21. 11. 2021. Nemůže zde přitom obstát tvrzení žalobce, že považoval svou zaměstnaneckou kartu za stále platnou. Žalobce jednak nijak nerozporoval zjištění správních orgánů o ukončení platnosti jeho zaměstnanecké karty a druhá jeho odkaz na zmocnění třetí osoby k zastupování žalobce v pobytových věcech jej vskutku nijak nezbavuje odpovědnosti za protiprávní jednání spočívající v pobytu na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona, jež je zákonodárcem konstruována na principu odpovědnosti objektivní. Lze rovněž souhlasit s žalovaným v tom, že je jistě právem žalobce nechat se zastupovat zmocněncem mimo jiné v pobytových věcech, avšak nositelem práv a povinností žalobce zůstává i přes zmocnění třetí osoby k jeho zastupování, protože ve vztahu ke správním orgánům sám nese důsledky toho, do jaké míry si střeží vlastní práva a povinnosti kupř. tím, že se na stav své věci u zvoleného zmocněnce, popř. i přímo u příslušného správního orgánu, řádně a včas informuje. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 6. 2. 2022 do 11. 8. 2022 (po korekci provedené žalovaným ve prospěch žalobce) s tím, že na odpovědnost žalobce za takové porušení zákona nemá jím tvrzená nevědomost o zániku platnosti zaměstnanecké karty žádný vliv.

25. Pokud jde o námitku žalobce v tom směru, že správní řízení před nalézacím správním orgánem proběhlo příliš rychle a nebyl proto dán dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, nelze než konstatovat, že v daném případě se doba trvání správního řízení nijak nevymyká recentní aplikační praxi správního orgánu prvního stupně, když skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn a sám žalobce navíc prakticky spolupracoval a neuváděl ani nenavrhoval nic, co by vyžadovalo další časový prostor pro vydání rozhodnutí. Je třeba také souhlasit s žalovaným v tom, že sám zákonodárce klade důraz na rychlost správního řízení o vyhoštění tím, že stanoví pro vydání rozhodnutí poměrně krátkou lhůtu sedmi dnů od zahájení správního řízení, protože nelze bez dalšího spatřovat nezákonnost v tom, že nalézací správní orgán rozhodne meritorně ještě v den zahájení správního řízení. Vydání rozhodnutí v průběhu jednoho dne je tak tedy s přihlédnutím k důkazní situaci a ke konstruktivnímu přístupu samotného žalobce k řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí zcela v souladu s požadavky zákonodárce na rychlost správního řízení, což nalézacímu správnímu orgánu slouží spíše ke cti než, že by taková námitka příliš rychlého řízení měla být bez konkrétnějších tvrzení shledána důvodnou. Nadto žalobce ani v rámci této žalobní námítky neuváděl žádnou konkrétní skutečnost či okolnost, kterou měl nalézací správní orgán v souvislosti s krátkým časovým prostorem opomenout či nedostatečně posoudit.
26. Co se týče námítky žalobce spočívající v poukazu na probíhající válečný konflikt mezi Ukrajinou a Ruskou federací, byla tato všeobecně známá skutečnost správními orgány adekvátně zohledněna tím, že nebyla dosud žalobci stanovena lhůta k vycestování, když správní orgány současně dospěly k tomu, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle ust. § 179 zákona.

27. Pokud jde o dlouhodobé vízum vydané žalobci dne 23. 8. 2022, žalovaný toto nikterak nerozporoval a proto má soud za prokázané, že bylo žalobci vskutku vydáno, nicméně jedná se o vízum za účelem strpění (srov. kód víza) vydané v návaznosti na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 33 odst. 3 zákona, jak uvedl žalovaný. Předmětné vízum je Ministerstvo vnitra vždy povinno vydat cizinci, jehož vycestování není možné, a nemá proto žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ani na rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Soud tedy ani tuto námitku žalobce neshledal důvodnou.
28. Tam, kde žalobce dále jen obecně vytýkal porušení § 2 odst. 1, 3, 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtkám neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
29. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Nalézací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona. Žalobce přitom neuvedl nic konkrétního k tomu, jakým způsobem by mělo být správním vyhoštěním zasazeno nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života. Sám navíc uvedl do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení, že má nejbližší rodinu na Ukrajině a že na území České republiky se kromě otce a bratra, kteří přijeli rovněž pouze za prací, nenachází žádná jemu blízká osoba ani nemá v České republice žádné vazby. Proto se soud musí ztotožnit se závěrem správních orgánů, že správní vyhoštění žalobce nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
30. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k těmto závěrům.
31. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání 10 měsíců uložena hluboko v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. Správní orgán prvního stupně na straně 5 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný pak (po určité korekci ve prospěch žalobce) na straně 7 napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnili dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy soud pro stručnost na toto odůvodnění, se kterým se ztotožňuje, plně odkazuje.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl

33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 21. prosince 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce